

Lén Lút

Contents

Lén Lút	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8: Xe Và Trứng ()	18

Lén Lút

Giới thiệu

Edit: Đời Đời Kiếp Kiếp (MMBNDDKK)/Thể loại:Thể giới nam nam, hiện đại, chút H, chính kịch, ăm áp, thoải mái, đo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-lut>

1. Chương 1

Vào một đêm đông gió lạnh thấu xương, Lâu Tự tăng ca về nhà rất muộn. Chào hỏi với bảo vệ xong, hắn kéo chặt áo bông trên người bước nhanh về nhà của mình.

Khu nhà này có niên đại lâu rồi, mấy năm trước từng được sửa chữa nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu, đèn đường trong tiểu khu hồng vẫn hoàn hồng, may mà vẫn còn chút ánh sáng lờ mờ không đến mức tối mù nhìn đường không thấy.

Vào tiểu khu, ánh mắt như muốn xuyên thủng người kia mới dần biến mất, cái lưng căng cứng của Lâu Tự cũng dần thả lỏng. Lúc này quá lo sợ đổ mồ hôi, giờ gió lạnh luồn qua cổ áo lạnh đến rùng mình, hắn móc chìa khóa ra đi vào thang máy.

Đạo này Lâu Tự luôn cảm thấy có ánh mắt đang theo dõi hắn, ban đầu hắn còn nghĩ mình tưởng tượng ra nên không để ý nhiều. Nhưng sau một đoạn thời gian dài, ánh mắt kia lại trắng trợn quá mức, muốn bỏ qua cũng khó.

Nhất là mấy ngày gần đây, Lâu Tự phát hiện chỉ cần mình vừa bước ra con đường đi đến công ty là đôi mắt ấy lại như hình với bóng, bất kể ngày hay đêm.

Cách tốt nhất là không đi qua con đường kia nữa. Lâu Tự ấn nút xuống đóng cửa, trùng hợp có người đi vào, hắn nghiêng người để người kia ấn nút. Nhưng muốn đi làm nhất định phải đi qua đường đó.

Trong thang máy chỉ có Lâu Tự và người mới đi vào. Lúc thang máy đi lên, Lâu Tự quay sang nhìn thấy người nọ mặc áo lông đen, đội mũ đen, thậm chí ngay cả khẩu trang và kính cũng màu đen nốt, cảm thấy buồn cười.

Kín đáo quá trời luôn. Tuy gần đây có hơi lạnh một chút nhưng dù sao cũng không cần võ trang hạng nặng đến vậy đi?

Hắn tự thấy mình chỉ vụng trộm nhìn người nọ vài lần, không ngờ người nọ như cảm ứng được mà quay đầu nhìn lại.

Lâu Tự nhìn trộm người ta bị phát hiện, cảm thấy hơi ngượng, vừa định quay đầu đi lại thấy người đó nghiêng đầu với hắn.

Người nọ đeo khẩu trang đen, Lâu Tự không nhìn được biểu cảm nhưng hắn cảm thấy...chỉ là hắn cảm thấy, người kia cười với hắn.

Thang máy dừng lại, Lâu Tự đi ra, khoe mắt liếc qua nhìn thấy đoạn mũi duy nhất lộ ra bên ngoài của người nọ.

Có lẽ da người đàn ông này rất trắng, dáng người cao gầy, trang phục có chút kì quặc. Lâu Tự mơ màng nghĩ, đi đến trước cửa đứt chìa khóa vào ổ khóa, nhưng chìa khóa vừa cắm vào được một nửa hắn đột nhiên cứng ngắc.

Ánh mắt đã biến mất trước cổng tiểu khu, lại xuất hiện.

Mỗi tầng của tiểu khu Lâu Tự ở đều có đèn điều khiển bằng giọng nói, tuy không quá tốt nhưng kêu lớn một chút vẫn có thể sáng lên. Tất nhiên ngoài điều khiển bằng giọng nói ra, trước cửa mỗi thang máy còn có công tắc đèn riêng biệt.

Trong hành lang vắng lặng không có bất kì một âm thanh nào, đèn sau lưng Lâu Tự đột ngột sáng lên.

#

Mất ngủ gần một đêm, lúc mặt trời nhú lên Lâu Tự mới chớp mắt được một chút. Lúc bị chuông báo thức của di động gọi dậy, hắn mở to mắt nhận ra tinh thần mình rất thoải mái, không mệt mỏi tẹo nào.

Tối hôm qua lúc ở trong hành lang hắn vội vã mở cửa chạy vào phòng, không dám nhìn phía sau lập tức đóng cửa.

Kể ra cũng mất mặt, đàn ông hai mươi mấy tuổi mà lại sợ ma. Lâu Tự đá chặn ra, lê dép đi vào phòng vệ sinh.

Chuẩn bị xong để ra ngoài, tay hắn đặt trên tay nắm cửa chậm chạp không dám mở ra. Theo lý thì ban ngày sẽ không có ma, nhưng khổ nỗi ánh mắt chết tiệt kia vẫn cứ theo hắn vào ban ngày.

Không phải ma không phải ma, là người là người... Lâu Tự đứng trước huyền quan ử rữ, là người cũng rất đáng sợ đó có biết không. Ai rảnh rỗi đến độ đi nhìn chăm chăm một người đàn ông độc thân hơn hai mươi tuổi chứ hả!

Lâu Tự đi ra khỏi tiểu khu, bây giờ là thời điểm đi làm, người tới tới lui lui nối liền không dứt. Lúc này cảm giác có người theo dõi nhặt đi rất nhiều, hắn cũng không quá sợ hãi nữa.

Chỉ là lúc hắn đi tới giữa đường cảm giác bị nhìn trộm lại mạnh lên. Quay đầu Lâu Tự vẫn chỉ nhìn thấy người đi qua đi lại, hắn nghiêm túc nhìn từng gương mặt, mỗi một gương mặt không cái nào giống người hắn muốn tìm.

Lâu Tự đứng tại chỗ một hồi lâu, lúc thấy sắp muộn giờ mới cất bước về phía trước.

Đi thêm một đoạn là tới một tiệm đồ ngọt mới tân trang, Lâu Tự đi ngang qua chỗ đó phát hiện cửa hàng đã khai trương. Bờ môi mím chặt của hắn cuối cùng cũng buông lỏng, khoe miệng khe nhếch lên một đường cong nhẹ. Cửa thủy tinh in bóng gương mặt hắn, là một gương mặt vô cùng trẻ trung, tóc xõa tung ánh màu nâu nhạt, cười rộ lên như sinh viên trường học gần đó.

Lâu Tự mặc bộ đồ thể thao càng thêm đẹp mắt. Bình thường vì muốn mình trông thành thực hơn, mỗi ngày hắn đều dậy sớm lau giày da mặc tây trang – hôm nay lại không có, bởi vì hôm nay hắn đứng tại huyện quan hơn nửa ngày, vừa tự an ủi bản thân vừa nhét đồ ngọt vào miệng, đã quên mất chuyện phải lau giày da rồi.

Gần đây luôn phải lo lắng sợ hãi, mua chút bánh ngọt khao mình chắc không vấn đề gì đâu ha? Lâu Tự vui vẻ quyết định, tan tầm đến tiệm đồ ngọt xem chút đi.

#

Có lẽ là do sức hấp dẫn của đồ ngọt quá lớn, trên đường đến cửa hàng Lâu Tự không hề cảm thấy có ánh mắt nào đang nhìn mình không dứt.

Đẩy cánh cửa của cửa hàng ra, tiếng chuông gió vui tai khe khẽ vang lên. Lâu Tự ngẩng đầu nhìn từng chuỗi chuông gió màu lam. Là màu hắn thích.

Cửa hàng này không có mùi vị ngọt ngào đặc hữu như những cửa hàng khác, mà là mùi dâu tây thơm ngát ngập tràn. Là vị hoa quả Lâu Tự thích nhất.

Mùi dâu tây không quá đậm mà nhẹ nhàng dễ chịu. Lâu Tự khẽ hít vài hơi, thỏa mãn cười rộ lên, cửa hàng này rất hợp ý hắn.

Cửa hàng không nhỏ, kê bốn năm cái bàn để người ta uống trà tám chuyện, trước còn thiết kế quầy bar. Khách hàng cũng rất nhiều, đông nhất là học sinh và các cô gái.

Diện mạo Lâu Tự có thể coi là đáng chú ý, 1m78 cũng không thấp. Từ khi hắn bước vào vẫn luôn có người vụng trộm đánh giá. Đạo này hắn rất miễn cảm với tầm mắt của người khác, nhận ra có người đang nhìn lậ tức cảnh giác nhìn lại, khiến cho người ta vừa xấu hổ vừa ngại ngùng.

Lâu Tự ngồi đại xuống một chỗ nào đó, ban đầu hắn định mua chút bánh ngọt mang về nhà, nhưng cửa hàng này rất chú ý việc trang hoàng, vì vậy hắn cảm thấy mình mà không ngồi lại nơi này ăn gì đó thì đã cô phụ công sức trang trí rồi.

Vì thế hắn yên tâm thoải mái ngồi xuống, vui vẻ chọn đồ ngọt và thức uống.

Lúc nhân viên cửa hàng bưng đồ tới, Lâu Tự chỉ một lòng chú ý đến món ngọt trong đĩa.

“Lâu... Tự?”

Khi nghe tên mình được gọi lên, Lâu Tự mới ngẩng đầu.

Lọt vào trong tầm mắt là gương mặt vô cùng đẹp để được phóng to lên, mũi thẳng môi mỏng mắt hoa đào, khóe môi mang nét cười nhẹ nhẹ, dường như đang rất vui mừng. Lâu Tự cảm thấy người trước mặt này có hơi quen, nghĩ nghĩ, mình quen người đẹp như vậy từ khi nào ta.

Người trước mặt này cao hơn mét tám, Lâu Tự lại đang ngồi nên chỉ có thể ngược đầu nhìn lên.

Người kia nhìn hắn chằm chằm, hắn cảm thấy người nọ đang nhìn mặt mình. Không phải nhận nhầm người chứ?

Thực ra thứ Cận Uyên đang nhìn không rời là môi Lâu Tự, lúc Lâu Tự há miệng răng nanh nửa lộ ra, rất giống Hamster, mềm mềm dễ bắt nạt.

“Quả nhiên cậu không nhớ tôi.” Cận Uyên mở miệng, giọng nói trầm trầm từ tính. Anh trời sinh đẹp nhưng không nữ tính, lông mày hình mũi kiếm, mặt góc cạnh rõ ràng.

Lâu Tự còn chưa kịp tự hỏi, Cận Uyên lại nói tiếp: “Tôi là Cận Uyên. Hồi học trung học vẫn luôn ngồi sau lưng cậu, vẫn chưa nhớ ra à?”

Lâu Tự nhếch miệng.

Cận Uyên.

Thực sự hắn vẫn nhớ, mà đâu chỉ là nhớ...

Lâu Tự không có cách nào nhìn thấy điểm tương đồng giữa người trước mắt này và đứa trẻ kiêu lời lạnh nhạt hồi đó.

Hắn lấy lại tinh thần, Cận Uyên vẫn đang mỉm cười chờ câu trả lời của hắn.

“... Tôi nhớ ra rồi. Cận Uyên.”

“Ừm.” Lúc này Cận Uyên mới đặt đĩa bánh ngọt tinh xảo xuống, “Lâu Tự.”

“Ừ?”

Cận Uyên lắc đầu cười: “Không có gì.”

“Cận Uyên...” Lâu Tự nhìn anh ngồi vào chỗ bên cạnh mình, “Anh làm công ở đây à?”

“Làm công?” Cận Uyên chống cằm nhìn hắn, “Tôi là chủ cửa hàng này.”

#

Lâu Tự nhớ Cận Uyên không chỉ vì anh ngồi sau bàn hắn.

Lâu Tự và Cận Uyên.

Đây xem như là hai cái tên khá đặc biệt trong lớp.

Học kỳ hai lớp 11 Lâu Tự được chuyển lên ngồi trước Cận Uyên. Trước đó hắn chưa bao giờ tiếp xúc với Cận Uyên, Cận Uyên cũng chưa bao giờ chủ động bắt chuyện với người khác.

Khi đó nam sinh trong lớp thống nhất cạo đầu ba phân, Cận Uyên có lẽ không hợp với loại đầu này, một người cao cao gầy gầy, lúc đứng có hơi gù lưng, đôi mắt luôn khép hờ như chưa tỉnh ngủ.

Về mặt và kiểu tóc hình như thật sự có thể đề cao khí chất tổng thể của một người.

Lúc ấy Cận Uyên luôn mơ màng như vậy, người trong lớp cũng không quá thích tính cách âm trầm của anh, mà Lâm Tự cũng vậy, hắn còn từng thăm oán giáo viên đã chuyển chỗ của hắn. Có lẽ giáo viên nhìn tính tình ai cũng có thể trò chuyện được của Lâm Tự nên mới cố ý để hắn ngồi trước Cận Uyên, muốn để Cận Uyên đè ép bớt sự hiếu động của hắn.

Sau này Lâu Tự phát hiện ra Cận Uyên không phải không nói chuyện, người khác bắt chuyện hầu như anh luôn đáp lời.

Lâu Tự ngồi bàn đầu, người gần hắn nhất là Cận Uyên. Lúc học bài quá chán nản, hắn sẽ than vãn với Cận Uyên, Cận Uyên sẽ luôn yên lặng lắng nghe, đợi đến khi hắn nói xong sẽ thấp giọng đáp lại “Ừm”.

Lâu Tự không thích Cận Uyên ít nói nhưng trong lòng vẫn hiểu được Cận Uyên chỉ ít nói mà thôi, chứ không phải người xấu.

Suy nghĩ này còn chưa bén rễ được hai tuần, một chuyện xảy ra đã khiến nhận thức của hắn với Cận Uyên hoàn toàn thay đổi.

Đêm đó Lâu Tự và cả nhà cậu đi ăn đồ nướng chợ đêm thì nhìn thấy Cận Uyên và mấy người mặc quần áo côn đồ đi cùng với nhau.

Lâu Tự mười bảy mười tám tuổi trọng nghĩa ngang trời, nói với mẹ mình đi mua nước uống, len lén chạy đến đá một người trong số đó.

“Cận Uyên chạy mau!” Hắn cho rằng Cận Uyên bị cướp.

Ánh đèn chợ đêm hờn ám mờ ảo nhưng Lâu Tự vẫn nhìn rõ mặt Cận Uyên, gương mặt từ trước đến giờ chưa từng biểu lộ cảm xúc nay lại khinh miệt trào phúng. Hiếm khi Cận Uyên có được biểu tình phong phú như vậy, nhưng ánh mắt anh lại vô cùng lạnh lẽo, nhìn Lâu Tự đông cứng.

Lâu Tự kích động kêu lên: “Sao cậu lại nhìn tớ như vậy?!” Giọng nói rất lớn như thẹn quá hóa giận. Hắn không biết mình đang làm gì, nếu cẩn thận suy nghĩ ai cũng có thể nhìn ra Cận Uyên và đám này là một phe.

Không ngờ Cận Uyên đột nhiên đi đến xoa nhẹ trán hắn, còn ôm chặt vỗ lưng hắn an ủi: “Được rồi, được rồi, giận làm gì? Tôi nói bọn họ đi ngay.” Nói xong anh buông hắn ra, phát tay về phía đám người kia, “Được rồi, mấy người đi trước đi.”

Lâu Tự ngơ ngác nhìn chuyện trước mắt, không ngờ Cận Uyên lại là thủ lĩnh của bọn họ.

“Khó hiểu lắm à?” Lần đầu tiên Lâu Tự nhìn thấy Cận Uyên đứng thẳng như vậy, tuy gầy nhưng bả vai rộng lớn, che trọn người hắn trong bóng tối. Hắn thấy Cận Uyên lại khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt ngày thường, “Ba tôi có tiền, tôi có thủ đoạn, bọn họ đi theo tôi... không đúng sao?”

Đúng ư? Lâu Tự và Cận Uyên là hai người hoàn toàn khác nhau, có lẽ không bao giờ hắn bước chân được vào thế giới của Cận Uyên đâu.

Cận Uyên đột nhiên giơ tay lên, hắn hoảng sợ co người.

Cận Uyên lại cười, nhưng nụ cười anh lạnh lẽo hết như tính tình anh vậy, “Cậu đuổi bọn họ chạy mấy rồi, không ai đi dạo chợ đêm chung với tôi nữa. Cậu theo tôi đi.”

2. Chương 2

“Tôi là chủ của cửa hàng này.” Cận Uyên nói.

Bây giờ Lâu Tự mới mơ hồ nhớ lại, trước kia hình như Cận Uyên đã từng nói ba mình có tiền.

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Lâu Tự, Cận Uyên lại nói: “Cửa hàng này là tôi tự mở. Không liên quan đến trong nhà.”

Lâu Tự ngại ngần sờ mũi, Cận Uyên vẫn giữ nguyên nét mặt mỉm cười nhìn hắn.

Lúc học cấp ba hai người không thân quen gì, giờ càng không có đề tài để nói chuyện.

Lâu Tự nhớ lại buổi tối nọ, nhớ lúc Cận Uyên vẫn còn là thiếu niên, nhớ đến ánh mắt và những lời nói đó.

Hắn và Cận Uyên không phải người chung đường, lại dưới duyên số mà có chút giao tiếp.

Lâu Tự cầm dao nĩa bên cạnh lên từ từ cắt bánh ngọt thành miếng nhỏ, sau đó cầm nĩa xiên miếng bánh cho vào miệng. Hắn vừa ăn vừa nhũu mày, bánh này ngọt quá, ngọt đến phát ngán.

Cận Uyên vẫn nhìn hắn.

Lâu Tự ngẩng đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Về ngoài Cận Uyên thực sự rất đẹp, tóc cắt gọn gàng, ánh mắt ôn nhu như muốn hút người đang nhìn nó vào trong tâm khảm.

Khác hoàn toàn hồi cấp ba. Lâu Tự suy nghĩ không đầu không cuối, sau chuyện xảy ra ở chợ đêm hai người không còn trao đổi gì với nhau nữa, nhưng hắn vẫn nhớ rất rõ hình ảnh khi đó của Cận Uyên.

“Anh muốn ăn không?” Vì Cận Uyên vẫn luôn nhìn mình không rời mắt, Lâu Tự theo bản năng hỏi thử.

Cận Uyên có hơi bất ngờ nhìn hắn, không đợi hắn sửa lời đã nói: “Được thôi.” Nói xong anh cầm dao nĩa Lâu Tự để bên cạnh xiên một miếng điểm tâm nhỏ cho vào miệng.

Cận Uyên ăn gì nhìn cũng rất tao nhã, lúc nuốt khéo miệng cong lên thành nụ cười rất rõ ràng. Không giống như đang ăn một miếng bánh ngọt đến phát ngán mà giống như đang ăn một món ăn thêm đã lâu rồi, từ thân đến tâm đều lộ ra vẻ thỏa mãn.

Lâu Tự len lén quan sát Cận Uyên. Hắn rất ít khi nhìn lên người khác bởi vì hắn cho rằng như vậy rất bất lịch sự, hôm nay là lần đầu tiên cho nên nhìn không đúng chút nào. Nói là nhìn lên, chẳng bằng nói là nhìn như con sóc đang trừng đôi mắt tròn vo hiếu kỳ đánh giá người trước mặt.

Lâu Tự hệt như con vật nhỏ, hệt như tất cả những loài động vật ăn chay dễ thương. Loại động vật này dễ bị con người giao hoạt săn và nuôi nhốt nhất.

Cận Uyên làm như không nhận ra hắn đang nhìn lén, anh đặt dao nhựa sang một bên, đứng dậy nói: “Tôi còn chút việc, không thể tiếp tục cùng cậu....” Anh vừa nói vừa đưa tay ra, ngón tay thon dài khẽ xẹt qua má phải của Lâu Tự, “Nhớ lần sau lại đến nữa nhé.”

Không thực sự chạm vào nhưng Lâu Tự vẫn cảm thấy má hơi ngứa ngứa, nhẹn không được nâng vai lên cọ cọ. Hắn cúi đầu, cho nên không thấy khóe môi Cận Uyên từ từ mở rộng.

Thật đáng yêu.

#

Ba Cận Uyên dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sản nghiệp không quá lớn nhưng so với thời điểm đó có thể coi như rất thành công. Mẹ Cận Uyên xuất thân giàu có nhưng không phải người con được yêu thương nhất, trong bụng bà là một kho tri thức vượt đại dương, tư tưởng rất cởi mở. Hai người là hôn nhân chính trị, không có tình yêu mà chỉ có quan hệ lợi ích.

Cận Uyên sinh ra chưa được bao lâu thì ba mẹ ly hôn. Trước năm tuổi anh luôn ở cùng bảo mẫu, sau này nhà không mời bảo mẫu nữa, lúc ba bận anh sẽ được ném sang chỗ mẹ một thời gian.

Trong nhà mẹ có một người đàn ông ngoại quốc, là tình nhân của bà. Hai người đều không muốn bị ràng buộc bởi hôn nhân, bọn họ cho rằng hiện tại là tất cả, hai người ở phòng khách hôn môi, vuốt ve, phát ra những âm thanh dâm mị.

Lúc còn nhỏ Cận Uyên đã thấy thứ gọi là “tình yêu”, anh cảm thấy đó là một loại tình cảm âm u vẩn vơ.

Mẹ Cận Uyên là người ngây thơ rực rỡ mà tự do, bà tôn sùng khoái cảm. Cho nên lúc Cận Uyên mười hai tuổi, bà và tình nhân uống thuốc tuần tình.

Thú vị, không thú vị, đáng ghét, không đáng ghét. Cận Uyên thích phân chia sự vật thành những loại đơn giản.

Lần đầu tiên Lâu Tự xuất hiện trước mặt Cận Uyên, Cận Uyên phân Lâu Tự vào loại – đáng ghét.

Anh ghét nhất là ồn ào, Lâu Tự lại là một người thích nói nhiều thích âm ỉ.

Lâu Tự đã lắm điều còn lớn giọng, sau đó sẽ đưa một đồng học sinh khác tới vây quanh hắn.

Cận Uyên không phải chỉ ghét Lâu Tự một chút thôi đâu. Nhất là vào đêm đó, Lâu Tự đột nhiên xông lên nói anh chạy đi, anh cảm thấy mình đang nhìn thấy một trò đùa ngớ ngẩn. Vì thế cảm xúc khinh miệt trào phúng bất giác biểu hiện ra đầy mắt.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Lâu Tự, anh đột nhiên thay đổi suy nghĩ. Giờ anh cảm thấy Lâu Tự là người rất thú vị, giống như, anh cũng không hi vọng Lâu Tự lộ ra biểu tình như vậy với mình.

Bên tai Cận Uyên còn vang vọng câu nói buồn cười của thiếu niên “Chạy mau”, mỗi khi nhớ lại anh đều muốn cười ra tiếng.

Vừa khiến anh ghét nhưng cũng vừa làm anh thấy thú vị, Lâu Tự là người đầu tiên và cũng là duy nhất.

Cho nên một quãng thời gian dài sau đó, anh ngồi phía sau Lâu Tự, vẫn luôn âm thầm quan sát cậu.

Cận Uyên cảm thấy mình đang nuôi một con vật nhỏ, anh cũng không làm khó bản thân, bắt đầu quan sát những điều xoay quanh thiếu niên, thú vị, không thú vị... Thứ làm anh cảm thấy thú vị là Lâu Tự, thứ khiến anh ghét cũng là Lâu Tự.

Nhưng anh cũng rất nuông chiều Lâu Tự.

Anh cực ghét mùa hè, cũng không thích đổ mồ hôi dưới trời nóng ba mươi mấy độ, nhưng vì muốn xem Lâu tự đánh bóng rổ anh vẫn ra khỏi phòng học ngồi trên bậc thang nhìn hắn.

Lúc nhảy ếch giờ thể dục, Lâu Tự đứng không vững ngã người về phía sau được anh đưa tay đỡ lại; lúc vui đùa với bạn bè, Lâu Tự đổ nước chảy lênh láng một bàn cũng được anh lấy giấy lau khô lúc hắn ra ngoài.

Anh dường như đang thực sự nuôi một con thú cưng, nuông chiều,... thậm chí có thể nói là cưng chiều, lén lút quan sát sự trưởng thành của thiếu niên.

Đây là không bình thường. Nhưng thế nào mới được gọi là bình thường? Cận Uyên nhớ đến người mẹ tự tử vì tình của mình, nhớ những lúc bị nhốt trong phòng ngủ buộc phải nghe những “lời ân ái”.

Anh hi vọng hứng thú của mình với Lâu Tự chỉ là tạm thời.

Cuối cùng thì đâu ai muốn nói chuyện tình yêu với một kẻ thần kinh như anh. Có lẽ anh cũng sẽ không hiểu được tình yêu là gì.

Ngày tốt nghiệp tất cả mọi người đến trường chụp ảnh. Lâu Tự là người trọng tình cảm, chụp ảnh xong giáo viên chủ nhiệm kéo hắn nói rất nhiều, hắn khóc. Lúc trở lại phòng học bạn bè đã đi hết, chỉ còn Cận Uyên vẫn đang ngồi ở bàn của mình.

Cận Uyên đang đợi hắn.

Lâu Tự không biết điều này, hắn chỉ cảm thấy sau khi tốt nghiệp mọi người sẽ vào nam ra bắc, về sau muốn gặp nhau rất khó, khó chịu vô cùng. Vì thế, hắn đi qua kéo Cận Uyên đứng dậy ôm một lúc, “Người anh em, tạm biệt.”

Tay Cận Uyên chạm vào tóc Lâu Tự, anh cảm thấy Lúc Lâu Tự khóc cũng rất thú vị, nước mắt rùng rùng nhìn anh cũng rất đáng yêu.

Anh lấy tay lau nước mắt cho hắn, trái lương tâm an ủi, “Đừng khóc.”

Lâu Tự nghe không rõ, “Ừ?”

Cận Uyên sửa lời, “Tạm biệt.”

Vẫn nên nói “tạm biệt” thì hơn. Về sau nếu không gặp lại, tôi sẽ tha cho em. Cận Uyên nghĩ.

...

Nói đùa.

Cận Uyên xoay người, Lâu Tự ngồi ở quầy bar vẫn đang lén lút nhìn anh. Anh cười càng thêm dịu dàng, chỉ vì có Lâu Tự đang nhìn.

Khi đó còn quá nhỏ, nói tạm biệt nói bỏ qua em đều là nói đùa thôi, Cận Uyên vừa đi vừa nghĩ.

Sao tôi có thể cam lòng buông tha cho em chứ.

3. Chương 3

Lâu Tự có thói quen ăn xong cơm tối phải ra ngoài chạy bộ, nhưng vì ánh mắt đáng sợ đó nên dạo này hắn rất ít khi chạy bộ.

Hôm nay ăn cơm hơi sớm, Lâu Tự nhìn sắc trời vẫn còn sáng nên ra đi ra ngoài. Chưa chạy được hai vòng quanh tiểu khu hắn nghe thấy mấy bác gái ngồi trên ghế đã nói chuyện cúp điện.

Tiểu khu cũ này cả bọn họ không có máy phát điện dự phòng, muốn có điện lại ít nhất cũng phải mất một hai tiếng. Lâu Tự cũng không dám chạy thêm, mùa đông trời nhanh tối, hắn lại sợ ma muốn chết, thà nhân lúc trời còn sáng leo thang bộ còn hơn ngồi ngốc dưới lầu chờ trời tối có điện. Hơn nữa tầng nhà hắn cũng không quá cao.

Đi vào tiểu khu, chỗ ngoặt của mỗi cầu thang chỉ có một ô cửa sổ, không thể nào so sánh với ban ngày. Chút ánh sáng le lói chiếu vào làm cho cầu thang càng thêm âm u hôn ám.

Lâu Tự sợ hãi nhớ đến chuyện kể đêm khuya kia nhưng vẫn muốn nhìn kĩ mọi góc ngách, đi lên một tầng hẳn đều phải cầm đèn di động soi soi, nhìn rõ rồi mới dám đi về phía trước. Đi đến tầng thứ ba, Lâu Tự nghe được âm thanh rầm rắc truyền lên từ tầng dưới. Hắn mới đi từ tầng hai lên nên biết rõ có người thất đức vứt giấy bạc đầy đất.

– Vậy là ai dẫm lên?

Đầu đầu Lâu Tự tê rần không dám quay lại nhìn, chân bước vội lên lầu, một bước hai bậc thang. Hắn không muốn biết dưới kia là người hay quỷ đâu, nếu quay đầu thấy người thì không sao, nhưng lỡ là quỷ thì hẳn phải tìm ai khóc đây?

Không biết có phải do tác dụng tâm lý không mà hắn cảm thấy tốc độ mình nhanh hơn hẳn, dưới lầu... bước chân cũng nhanh lên theo. Rõ ràng không nghe thấy tiếng bước chân nhưng Lâu Tự vẫn cảm thấy có người dẫm lên từng tiếng tim đập của hắn, từng bước từng bước, thịch – thịch – thịch.

Đầu óc Lâu Tự trống rỗng, hắn không còn nhớ mình đã leo lên tầng bao nhiêu nữa. Có nghĩa rằng, hắn phải dừng lại cầm đèn pin chiếu lên số tầng dán trên tường. Lâu Tự ngừng bước cầm đèn pin lia nhanh nhìn số tầng, sau đó đột nhiên gấp gáp chạy lên, dùng hết tốc lực, tư thế xấu xí.

Có lẽ là ảo giác, hình như Lâm Tự nghe được tiếng cười khe khẽ vang lên.

Trời đang đông nhưng Lâu Tự lại ra rất nhiều mồ hôi, hắn chạy quá nhanh, hô hấp dồn dập, bàn tay móc chìa khóa cũng không nghe lời.

Trực giác con người rất chuẩn. Lâu Tự cảm thấy được có thứ gì đó đang từng bước từng bước đi đến đây, hắn vẫn không dám quay đầu, chỉ mong nhanh nhanh mở cửa.

Chìa khóa rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy, Lâu Tự sụp đổ nắm chặt tay cầm, nhắm tịt mắt, quay đầu chịu chết.

Bầu trời đen kịt nhanh chóng, hành lang tối mù, Lâu Tự không thể nhìn rõ thứ đứng chỗ hành lang kia là người hay quỷ. Hắn dựa vào cửa từ từ trượt xuống, ngồi trên đất run rẩy mở miệng: “Sao, sao lại theo tôi?” Giọng của hắn vang lên làm sáng đèn điều khiển bằng âm thanh, Lâu Tự nhìn rõ người đứng trên hành lang, nháy mắt thả lỏng tựa vào cửa thở dốc.

“Lâu Tự?” Cận Uyên cầm theo một túi đồ ngọt to dùng bước tới.

“Sao lại là anh?” Lâu Tự ngẩng đầu, nét mặt vừa như oán giận lại như oan ức.

Đôi mắt Cận Uyên tối lại, nửa khom người đưa tay lau nước trên khóe mắt Lâu Tự, “Cảm thấy người phía trước giống cậu cho nên mới đi theo. Dọa cậu sợ sao?”

Động tác này có vẻ thân mật quá mức rồi, nhưng Lâu Tự đã bị dọa đến choáng váng tất nhiên sẽ không để tâm. Hắn chỉ cảm thấy xấu hổ, lại bị bạn học cũ thấy được đáng về phẩm hạnh của mình, “Sao lúc này anh không lên tiếng? Làm tôi sợ muốn chết.”

Ngón tay Cận Uyên khẽ cứng đờ, anh thu tay lại không trả lời. Lâu Tự vẫn đang hoàn hồn, cũng không hỏi thêm.

Lâu Tự sợ mà, sợ từ nhỏ. Hồi học cấp ba lớp ôn tập buổi tối mọi người sẽ tắt đèn kể chuyện đêm khuya, chỉ có mình hắn lui trong góc giả vờ ngủ. Mọi người trong lớp không ai biết hắn sợ ma, chỉ cho là hắn không hứng thú. Nhưng... Cận Uyên lại biết rõ, vì mỗi lần hắn chui xuống bàn cuối giả vờ ngủ, lúc ngồi dậy luôn nhìn thấy Cận Uyên ngồi ngay trước mình.

Có một lần hắn ngẩng đầu lên giữa chừng thì nhìn thấy Cận Uyên đang chống cằm nhìn mình cười, Cận Uyên cười khiến hắn rất khó chịu, ánh mắt của Cận Uyên cũng làm hắn không thoải mái. Hắn cảm thấy ánh mắt của Cận Uyên giống như không phải đang nhìn một con người, mà là nhìn một món đồ thú vị. Vì thế hắn hỏi Cận Uyên: “Cậu nhìn gì vậy?”

Cận Uyên không trả lời mà hỏi lại hắn: “Cậu sợ cái gì?” Nói xong anh đưa tay ra muốn chạm vào Lâu tự nhưng lại bị Lâu Tự né đi. Bị tránh đi cũng không sao, Cận Uyên thả tay nhìn về nhóm người đang phấn khởi tràn đầy kể chuyện ma đáng kia, bỗng nhiên nhẹ giọng, “Đừng sợ.”

Lâu Tự đang định nằm xuống lần nữa nên nghe không rõ, ngẩng đầu hỏi lại: “Cậu nói gì cơ?”

“Không có gì.”

“... thần kinh.” Lâu Tự nhỏ giọng than thở một câu rồi lại nằm xuống.

#

Trong nhà Lâu Tự không ngờ lại rất sạch sẽ. Chỗ huyền quan nhà hắc có treo một cái túi chứa đầy kẹo, Cận Uyên vô cùng hứng thú ngó vào.

Lâu Tự đặt trà lên bàn, “Anh đang nhìn gì vậy?”

“Kẹo.”

“... có người tổ chức sinh nhật cho.”

Cận Uyên ngẩng đầu nhìn hắc cười. Giờ anh cười khiến cho người khác thấy rất thoải mái, vừa dịu dàng vừa đẹp mắt lại mang theo chút cứng chiều không rõ.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, Lâu Tự nói thật: “... tự mua về ăn.”

Cận Uyên bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm: “Ăn ít thôi, không tốt cho răng.”

Lâu Tự không hiểu được giọng nói dễ trẻ con của Cận Uyên là có ý gì, quan trọng hơn là mình lại không có cách nào phản bác lại cách nói chuyện của anh.

Hai người cùng ngồi xuống, Lâu Tự hiểu rằng hiện tại Cận Uyên ở ngay dưới tầng lầu của mình.

Kể có tiền đều thích ở nơi cũ kỹ như vậy à? Lâu Tự không dám mở miệng hỏi, hắc và Cận Uyên cũng chưa quen thuộc đến mức đó.

Trên bàn đặt túi đồ ngọt Cận Uyên mang đến, Cận Uyên lấy bánh và đồ ngọt ra, Lâu Tự vội vàng xua tay: “Đừng lấy ra, tôi ăn cơm tối rồi.”

Cận Uyên mở hết mấy cái hộp đóng gói tinh xảo ra: “Ăn thêm chút ha? Nhiều thế này một mình tôi cũng không ăn hết.” Quay đầu nhìn hắc, “Huống hồ hôm nay tôi còn làm cậu sợ, coi như là lễ bồi tội đi.”

Lâu Tự không nhịn được dụ hoặc, ăn hai cái bánh bông lan và một miếng bánh cheese nhỏ, còn người mang điểm tâm về – Cận Uyên chỉ ăn mấy miếng nhỏ rồi không ăn nữa.

“Không ngờ anh cũng thích đồ ngọt.” Trong miệng Lâu Tự còn bánh, nhai nhai ba lần rồi nuốt xuống.

Cận Uyên quan sát rất chăm chú, nhưng cái chăm chú của anh lại không khiến người chú ý. Lâu Tự dường như chỉ biết Cận Uyên vẫn đang nghe hắc nói mà không biết rằng Cận Uyên vẫn luôn lén nhìn mình.

Lúc chuẩn bị đi Cận Uyên để hết điểm tâm lại cho Lâu tự, “Ở nhà vẫn còn, cậu cứ giữ lại mà ăn.” Nói xong lại giơ tay chạm vào thái dương Lâm Tự, “Ngủ ngon.”

Mới hơn tám giờ, sao đã chúc ngủ ngon rồi? Lâu Tự cũng mơ mơ màng màng đáp lại: “Ngủ ngon.”

Cận Uyên cười rộ lên. Cửa bị anh đóng lại, tiếng đóng cửa lại làm đèn hành lang sáng lên.

Anh đứng trên hành lang u ám vắng lặng nhẹ nhàng nói lại: “Ngủ ngon.”

4. Chương 4

Ban đêm trời đổ tuyết, rơi đến tận sáng sớm vẫn chưa ngừng.

Buổi sáng Cận Uyên kéo rèm ra, trên cửa sổ kết một tầng sương bạc. Anh vào phòng bếp mở tủ lạnh, trong đó chỉ có trứng gà và rau củ, không hề có điểm tâm như tối qua anh đã nói với Lâu Tự.

Bản thân Cận Uyên không có niềm yêu thích đặc biệt gì đối với đồ ngọt, mở cửa hàng cũng chỉ vì muốn tạo cơ hội tiếp cận người kia.

Mỗi ngày anh đều mang điểm tâm về nhà. Mang về rồi nguyên cả túi sẽ được để yên trên bàn, qua ngày lại ném nguyên vào thùng rác.

Liên tục cả tuần nay Cận Uyên luôn mang theo túi to điểm tâm một mình về nhà, mỗi lần như vậy anh sẽ tưởng tượng việc bất ngờ gặp được con nhỏ của mình trên đường.

Sau khi gặp được sẽ đưa toàn bộ đồ ngọt cho hắn. Hắn sẽ ăn đồ anh đưa, sẽ lộ ra nét mặt vui vẻ thỏa mãn, sẽ ngọt ngào cảm ơn mình. Chỉ là tưởng tượng thôi, nhưng từ đó Cận Uyên lại tìm được cảm giác thỏa mãn.

Mà tối hôm qua đúng lúc anh nhìn thấy Lâu Tự đi vào hành lang. Đây chắc chắn là cơ hội cực tốt, anh có thể giả vờ “tình cờ” gặp Lâu Tự, nhân tiện đưa món quà mà mình chuẩn bị đã lâu cho hắn. Anh bước nhanh theo Lâu Tự, nhưng đến lúc vào hành lang anh lại thả chậm bước chân, lén lút theo sau hắn.

Anh rón rén từng bước đi theo, hai người cách nhau một tầng lầu, trong hành lang âm u mù mịt ngẩng đầu cũng chỉ có thể thấy được bóng lưng mờ ảo của Lâu Tự. Vừa không chú ý xung quanh, âm thanh Cận Uyên đập lên giấy bạc dưới chân vang lên rồi lại bị tĩnh lặng chiếm lấy, phẳng phất quay về thời còn học cấp ba kia, anh cũng từng lén truy đuổi hình bóng một cậu thiếu niên, rất lâu rất lâu.

Hôm nay hình bóng kia trùng lên người đang đi phía trước, Cận Uyên có hơi hối hận, anh biết rõ Lâu Tự sợ ma nhưng vẫn cứ dọa cậu, “Cảm thấy người phía trước giống cậu cho nên mới đi theo. Dọa cậu sợ sao?” Xin lỗi, đừng khóc cũng đừng sợ, không phải tôi đến rồi sao, anh... sẽ bảo vệ em.

Một tháng trước lúc cửa hàng bánh ngọt vừa mới lắp đặt thiết bị, Cận Uyên chưa đi tìm chỗ ở mà vẫn ở lại trong tiệm. Lúc Lâu Tự đi làm lúc Lâu Tự tan tầm, hầu như khi nào cũng phải đi qua con đường này. Hôm nay làm ca sáng hay ca tối... Anh đều biết rất rõ.

Anh biết điều khiển ánh mắt của mình, biết lúc nào nên cường liệt lúc nào cần thu liễm. Tiệm đồ ngọt khai trương tại đoạn đường phồn hoa nhất, thỉnh thoảng anh cũng đi ra cùng Lâu Tự, anh đứng bên này đường Lâu Tự đứng bên kia. Qua thật nhiều ngày, con mỗi ngóc ngách cũng dần nhận ra, đừng chân nhìn đồng ngó tây lo sợ.

– Anh ở đây này. Anh cũng nhìn thoáng qua xung quanh Lâu Tự, trong chớp mắt đó anh không thể hiểu nổi cảm xúc của mình, vừa muốn bị phát hiện nhưng cũng sợ bị phát hiện, vừa muốn Lâu Tự chú ý nhưng cũng sợ bị Lâu Tự chú ý. Anh lúc nào cũng lén nhìn hắn từ xa, lúc thiếu niên cũng vậy, hiện tại cũng vậy.

Sau này Cận Uyên chuyển vào tiểu khu của Lâu Tự, còn may mắn được ở dưới tầng nhà hắn. Mấy ngày đầu, anh làm gì cũng rất khê khàng, sợ bỏ qua bất kì động tĩnh nào của tầng trên. Tiếc thay Lâu Tự rất yên lặng, không chạy không nhảy, nhà tuy cũ nhưng cách âm lại rất tốt, anh vốn không thể nghe được động tĩnh của lầu trên.

Buổi tối hôm đó anh cùng Lâu Tự tiến vào thang máy, toàn thân trên dưới đều đen thui lập tức khiến Lâu Tự chú ý.

Theo suy nghĩ của người bình thường, lúc nhìn thấy người kì quặc như vậy nhất định phải cảnh giác, Lâu Tự lại hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này. Hắn đơn thuần đánh giá người bên cạnh, trong mắt không hề mang theo chút ác ý và phòng bị nào, chỉ có tò mò và háo hức.

Cận Uyên muốn giơ tay lên sờ đầu hắn, người vừa ngoan lại vừa ngốc như thế, rốt cục anh nên tiếp cận như thế nào đây. Nhìn ý cười tràn đầy trong mắt Lâu Tự, suy nghĩ của anh có chút điên cuồng, tốt nhất là buộc hắn lại giấu kín đi.

Lâu Tự ra khỏi thang máy, thang máy lại đi lên thêm một tầng. Cận Uyên muốn nhìn hắn thêm chút nữa cho nên sau khi thang máy dừng vội vàng bước nhanh xuống lầu, tựa bờ tường tại góc hành lang hẻo lánh vụng trộm nhìn hắn, không ngờ biến khéo thành vụng lỗ tay đụng trúng công tắc đèn.

Mắt thấy Lâu Tự gấp gấp mở cửa đi vào rồi đóng cửa, Cận Uyên luống cuống đi ra khỏi góc khuất.

Lại dọa người ta rồi. Đứng trước cửa nhà Lâu Tự một lúc, anh nhẹ nhàng chạm tay, xin lỗi.

#

Trong nhà không còn đồ ăn, Cận Uyên mặc đại một bộ quần áo chuẩn bị ra ngoài mua. Lúc mở cửa lại thấy Lâu Tự đang đứng trước hành lang. Cận Uyên sững sốt, tay nắm cửa cứng còng.

Nhiệt độ trong phòng và hành lang hoàn toàn trái ngược nhau, Lâu Tự thở ra một hơi khói trắng, chào Cận Uyên: “Chào buổi sáng. Thật trùng hợp, tôi mới vừa xuống, anh cũng phải đi làm à?”

Cận Uyên tỉnh táo lại: “Ừm chào buổi sáng. Sao lại không đi thang máy?”

Lâu Tự cười lộ ra tám cái răng, rực rỡ xán lạn, mái tóc nâu nhạt mềm mại khiến hấn tựa như một cậu học sinh sáng sớm chuẩn bị đến trường, “Hôm nay dậy sớm nên muốn đi cầu thang vận động một chút.”

Cận Uyên cười: “Không ngại tôi đi cùng chứ?”

Lâu Tự ngẩng đầu cười đáp: “Tất nhiên không.”

Hai người một trước một sau đi qua cầu thang chật hẹp, Cận Uyên đi trước, không thể nhìn được bóng hình Lâu Tự khiến anh cảm thấy lo sợ vô căn. Đi thêm hai tầng, anh nhin không được quay đầu, lời còn chưa kịp nói ra đã bị Lâu Tự đang bước đi đụng vào. Cận Uyên đứng vững giờ tay đỡ Lâu Tự, hai người ôm sát nhau.

Lâu Tự ngẩng đầu, mái tóc mềm mại cọ vào cằm Cận Uyên, “Anh không sao chứ?”

“Không sao. Xin lỗi, là tôi dừng đột ngột.”

“Tôi mới phải xin lỗi, lúc nãy bạn suy nghĩ mấy chuyện nên không nhìn thấy anh dừng lại. Xin lỗi.”

Hai người tiếp tục xuống dưới, lần này Lâu Tự đi trước Cận Uyên theo sau, Cận Uyên nhìn chăm chăm bóng dáng người đi trước: “Lúc nãy cậu nghĩ gì vậy?”

“Hả? À...” Lâu Tự ngẩng đầu lên, “Đang nghĩ sao anh lại cao như vậy.”

“Nghĩ về tôi?”

Lâu Tự nháy mắt, “A, đúng, đang nghĩ về anh.”

Trái tim Cận Uyên đập thành thạch, bước chân ngừng lại.

Lâu Tự đi phía trước không nhận ra, tiếp tục nói: “Nhưng mà hồi cấp ba anh cũng rất cao.” Không ai đáp lại, Lâu Tự xoay người, “Anh sao vậy?”

“Không có chuyện gì đâu.”

Đi xuống khỏi cầu thang, tuyết đã ngừng rơi. Lâu Tự và Cận Uyên bước theo con người mà người dậy sớm đã đạp ra.

“Bánh hôm qua rất ngon, cảm ơn.”

“Cậu thích là được rồi.”

Lâu Tự nghiêng đầu đánh giá Cận Uyên, Cận Uyên lập tức quay đầu: “Sao vậy?”

“Thực ra...” Lâu Tự dừng lại, lấy hết dũng khí nói, “Có chuyện quái nhiều tôi rất lâu rồi. Tôi có thể kể cho anh không?”

Trước mắt là khoảng trời trắng xóa, chỉ có người trước mắt có màu sắc riêng biệt. Cận Uyên nghiêm túc nhìn hấn, “Cậu cảm thấy tôi đáng được tin nhiệm à?”

Lâu Tự nhìn anh, dường như đang nghiêm túc tự hỏi.

“Tôi thấy đáng.” Lâu Tự nói, “Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Chân dẫm lên tuyết phát ra tiếng dầm dập, hôm nay bầu trời vừa trong vừa xanh ngút mắt.

“Dạo gần đây tôi cảm thấy có người đi theo mình.”

Ngón tay Cận Uyên khẽ động, mặt không biểu cảm hỏi: “Ai?”

“Tôi không biết.” Lâu Tự lắc đầu, “Cái cảm giác bị theo dõi ban ngày cũng có, nhưng tìm không ra người... Ngay từ đầu tôi đã không rõ đó là người hay là ma, rất đáng sợ.”

“Cậu sợ ma.”

Lâu Tự liếc mắt nghiêng đầu nhìn anh: “Đúng vậy, sợ. Nhưng mà, tôi cho rằng đó không phải ma.”

Cận Uyên nhú mày: “Cứ vậy không an toàn.”

“Đúng vậy, cứ đến ca đêm là tôi lại kinh hồn bạt vía.”

“Nếu không thì,” Cận Uyên tránh ánh mắt Lâu tự, “Cậu đến nhà tôi ở đi, thêm một người thêm một phần an toàn.”

Lâu Tự vội vàng xua tay: “Làm phiền anh quá rồi, không cần đâu. Tôi cũng là đàn ông, nhiều ít gì vẫn biết...”

Cận Uyên vẫn nhú mày, làm như vô cùng quan tâm hẳn: “Lỡ như đối phương là biến thái?”

Lâu Tự sửng sốt, cắn cắn ngón tay mình, cuối cùng nhìn về phía Cận Uyên: “Nếu là biến thái... Vậy rất khó nói...”

“Mấy ngày này đến nhà tôi đi.” Cận Uyên tiếp tục, “...Không phải cậu nói tin tôi à?”

“Rất phiền phức,” Lâu Tự há miệng thở dốc, xoắn xuýt hồi lâu, cân nhắc nhiều lần mới nói, “Vậy nếu anh không phiền, đêm nay tôi có thể đến nhà anh không?”

“Luôn hoan nghênh.” Cận Uyên muốn đưa tay xoa đầu Lâu Tự nhưng nghĩ lại thấy không ổn nên buông xuống.

Lâu Tự cúi đầu xuống, nhìn bàn tay Cận Uyên mới hạ xuống kia, “Buổi tối tôi tới tìm anh?”

“Ừ.” Ánh mắt Cận Uyên dịu dàng, “Đi đường cẩn thận.”

Cận Uyên vẫn nhìn Lâu Tự không rời, mãi đến khi hình bóng Lâu Tự biến mất anh mới thu hồi tầm mắt quay đầu đi về phía siêu thị.

Lâu Tự đã nhận ra gì đó, có lẽ anh phải cẩn thận thêm.

#

“Có người theo dõi tôi, buổi tối đến nhà anh thì có ích gì chứ? Rõ ràng logic có vấn đề, rất dễ dàng nhìn ra lỗi.” Lâu Tự đi đến ngã tư đường đột nhiên than thở, lúc đèn đỏ thành xanh hẳn cất bước qua đường, “Không lẽ dọa anh ấy sợ rồi? Không có mà. Rõ ràng anh làm mình sợ trước.”

Hắn liếm liếm môi, xoay xoay cổ tay, cửa thủy tinh của cửa hàng in bóng gương mặt đầy ý cười phấn chấn của hắn: “Bắt được anh rồi.”

5. Chương 5

Hôm đó sau khi chúc ngủ ngon với Cận Uyên, cửa nhà Lâu Tự được Cận Uyên đóng lại.

Lâu Tự đứng ở huyền quan không vội đi ngay, đầu tiên hắn giật giật ngón chân rồi đột nhiên ghé sát vào lỗ mắt mèo: “...Gì chứ, quả nhiên vẫn còn.” Hắn nhìn Cận Uyên đang đứng phía ngoài, mãi đến khi Cận Uyên quay đi mới di chuyển.

Lâu Tự biết ánh mắt đó vẫn đang nhìn mình chằm chằm.

Hắn theo ánh mắt kia đến tận tiệm đồ ngọt, lúc vào tiệm lại lướt nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm chủ nhân của đôi mắt đó. Và lúc hắn nhìn thấy Cận Uyên đúng là đã không nhận ra người trước mắt này.

Trong kí ức của Lâu tự, Cận Uyên là người ít lời âm trầm, tóc húi cua, người vừa cao vừa gầy, trong đôi mắt phản chiếu màu xám ẩm đậm.

Trên người Cận Uyên có sự thành thực và khôn khéo mà thời thiếu niên không có.

Lâu Tự không thích anh, bởi hắn nhìn thấy được bóng dáng của mình trên người Cận Uyên.

Lâu Tự là con riêng, ba không thừa nhận hắn, mẹ vứt bỏ hắn, lẫn qua lộn lại cuối cùng là nhà cậu đưa hắn về nuôi.

Người phụ nữ vứt bỏ hắn sau đó cũng không quay về nhà mẹ đẻ, nhà cậu có một anh họ lớn hơn hắn hai tuổi, anh cả là người thật thà chất phác, thương hắn như em trai ruột thịt. Lúc hắn vừa tới ngôi nhà này hầu như rất ít nói chuyện, anh cả đã lấy đủ loại đồ ngọt dỗ hắn nói chuyện. Đồ ngọt mua ở trong thôn gần như chỉ có một vị, ngọt đến phát ngán, ngọt đến tởm lợm. Nhưng hắn lại yêu hương vị này, cũng trở nên thích ăn đồ ngọt.

Sau này hắn thi vào trường cấp ba trong thành phố, cậu đã cố ý xin nghỉ để cùng anh cả và mẹ đến thăm hắn. Đêm đó lúc đang ăn cơm, Lâu Tự nhìn thấy Cận Uyên đi chung với một đám lưu manh.

Không thể giả vờ không thấy, không thể ngồi yên mặc kệ.

Lâu Tự gặp được cả nhà cậu và thời điểm tối tăm nhất trong cuộc đời, còn Cận Uyên vẫn một mình ngây ngốc đến hiện tại.

Không có ai cứu anh ra khỏi vũng lầy đó.

Hắn muốn là người cứu anh, nhưng có thể ư? Tự cứu bản thân hắn còn không làm được, tất cả của hắn đều là nhà cậu cho. Hắn...

“Cận Uyên chạy mau!”

Cuối cùng hắn vẫn quên mình chạy qua, muốn cứu lấy Cận Uyên, cũng muốn cứu lấy bản thân năm đó.

Nhưng khi hắn quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt trào phúng và khinh miệt của Cận Uyên hắn mới nhận ra không ai có thể cứu được mình. Không cứu được mình ngày đó, cũng không cứu được Cận Uyên bây giờ.

Hắn không có khả năng làm một người thay đổi, nhưng vô tình khơi gợi hứng thú của người kia với mình.

Lâm Tự biết chủ nhân của ánh mắt kia là Cận Uyên. Lúc thiếu niên biết, bây giờ cũng biết.

Hắn nhớ rõ đôi tay đã đỡ lấy mình lúc nhảy ếch kia, nhớ rõ người đã ngồi trước mình mỗi buổi tối ở lớp tự học. Hắn biết có người lén lút nhìn mình, hắn cũng biết người nhìn lén mình không muốn bị phát hiện.

Vì thế hắn dung túng anh, giả vờ như cái gì cũng không biết, cứ để ánh mắt âm trầm khủng bố kia theo sát chính mình.

Dù sao cũng là hắn trêu chọc anh trước.

Ngày chụp ảnh tốt nghiệp, khi hắn ôm Cận Uyên trong phòng học, lúc Cận Uyên an ủi hắn, hai mắt hắn nhắm lệ nghĩ rằng, tốt nghiệp rồi, sau này nếu Cận Uyên lại lén nhìn mình mà bị hắn bắt được, hắn nhất định sẽ không tiếp tục giả vờ như không thấy. Ban ngày ban mặt bị đôi mắt lạnh lẽo kia theo sát thực ra cũng rất đáng sợ.

Năm năm sau, Lâu Tự chưa từng gặp lại Cận Uyên.

Cho nên lúc mới bị theo dõi, thực sự Lâu Tự đã cho rằng đó là yêu ma quỷ quái linh tinh gì đó, còn tự dọa sợ bản thân. Đến khi đi theo ánh mắt đó khó khăn tìm đến tiệm đồ ngọt, nhìn thấy Cận Uyên, trong lòng hắn mặc dù có hơi nghi ngờ nhưng vẫn chưa chắc chắn. Bây giờ Cận Uyên cười lên vừa dịu dàng vừa đẹp như vậy, thật sự không giống kẻ cuồng theo dõi hắn.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện ở hành lang, Lâu Tự chắc chắn người vẫn rình coi hắn là Cận Uyên.

Hắn nhớ lại người đàn ông mặc một thân đồ đen mình đụng phải trong thang máy kia, tuy chỉ thấy được một đoạn sống mũi của người nọ nhưng chiều cao và màu da lại rất phù hợp với Cận Uyên. Cận Uyên cố ý ẩn số tầng cao hơn hắn rồi lại lén chạy xuống trốn ở góc hành lang, dọa hắn mất ngủ cả đêm vì sợ.

Đây là nhìn lên đến nghiên à? Lâu Tự giận đến ngứa răng.

Sáng sớm hôm sau Lâu Tự canh trước cửa nhà Cận Uyên, vừa cào tường vừa nhỏ giọng trách mắng: “Anh dọa tôi, anh dám dọa tôi.”

Nhưng đợi cả nửa ngày trời vẫn không thấy người đi ra, hắn thì đông lạnh. Lâu Tự dậm chân quyết định từ bỏ, ngay khi hắn xoay người chuẩn bị về nhà, cửa nhà Cận Uyên đột ngột mở ra.

Lâu Tự nhanh chóng đổi hướng, chào hỏi Cận Uyên: “Chào buổi sáng, thật trùng hợp, tôi vừa mới xuống, anh cũng phải đi làm sao?” Người tinh ý đều có thể nhận ra trong lớp áo khoác của Cận Uyên là quần áo ngủ vẫn chưa thay, có lẽ chỉ ra ngoài một chút, lúc hắn thốt ra hai chữ “đi làm” đã lập tức hối hận.

Không ngờ, Cận Uyên vẫn tiếp lời hắn, nói rằng mình đi làm.

Lâu Tự lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn.

Lừa đảo, sớm muộn gì cũng vạch trần anh.

Lúc xuống lầu Lâu Tự cứ nhìn bóng lưng Cận Uyên, cảm thấy người đàn ông này mặc gì cũng thật đẹp, đáng người đẹp, cười lên cực dịu dàng.

Vì vậy... Rốt cục tại sao lại muốn dọa hắn?!

Lúc trên đường ra khỏi tiểu khu, Lâu Tự kể chuyện mình bị theo dõi cho Cận Uyên nghe, phản ứng của Cận Uyên... Về mặt của anh không hề có sơ sót, nhưng lời nói lại có trăm ngàn lỗ thủng.

Cận Uyên muốn hắn vào nhà anh ở.

.....

Vậy như anh mong muốn.

6. Chương 6

Sau khi tan tầm Lâu Tự đến tiệm đồ ngọt, xuyên qua cửa kính hắn nhìn thấy bóng lưng của Cận Uyên. Cận Uyên mặc đồng phục làm việc, đứng thẳng, người cao ngất chân thon dài, chỉ nhìn bóng dáng thôi cũng khiến người ta thấy cảnh đẹp ý vui rồi.

Lâu Tự đẩy cửa bước vào, chuông gió leng keng vang lên, mùi hương bên trong vẫn thơm như lần đầu hắn đến đây.

Giờ nhìn kỹ lại trang trí trong tiệm, dường như tất cả đều là những điều Lâu Tự thích.

Lâu Tự lặng lẽ đến sau Cận Uyên, Cận Uyên vẫn đang nói về các điểm cần chú ý cho nhân viên cửa hàng, không nhận ra có người đang bước tới.

Âm cuối khi anh nói chuyện mang theo chút hững hờ phảng phất, biếng nhác mà gợi cảm, làm Lâu Tự nhớ lại Cận Uyên hồi còn cấp ba. Cận Uyên khi đó cũng vậy, bề ngoài tỏ vẻ không quan tâm nhưng bên trong lại yêu cầu cực nghiêm khắc với bản thân lẫn người khác. Đây có lẽ được gọi là khả năng lãnh đạo thiên bẩm nhỉ.

Lâu Tự chợt lại nhìn thấy Cận Uyên như thế này, Lâu Tự nhin không được nghiêng đầu lắng tai nghe thêm vài câu. Qua mấy lần tiếp xúc gần đây, Lâu Tự phát hiện Cận Uyên luôn lộ ra nụ cười dịu dàng lưu luyến say lòng người với hắn, nụ cười đó đã mê hoặc được Lâu Tự, khiến hắn quên đi bản chất thực sự của Cận Uyên trong phút chốc.

Biến thái. Lâu Tự khịt mũi, thò hai ngón tay ấu trĩ chọt chọt eo Cận Uyên.

Cận Uyên không có phản ứng gì mạnh mẽ, đầu chưa thềm quay lại mà vẫn bắt được chính xác cổ tay Lâu Tự, sau đó mới xoay đầu cười nói: “Hoan nghênh cậu đến.” Lâu Tự muốn rút tay về nhưng Cận Uyên nắm

rất chặt, hấn ngẩng đầu trợn mắt nhìn anh, anh lại nở nụ cười vô tội với hắn. Hai người đối chiêu trong im lặng.

Nhân viên cửa hàng đứng đối diện hai người châu đầu ghé tai rầm rì bàn tán, thực ra ông chủ của bọn họ đã chú ý tới Lâu Tự từ khi hắn vẫn còn đứng bên ngoài tiệm bánh. Lâu Tự bước vào, tự cho là mình rất nhẹ nhàng không khiến ai chú ý tiến đến đã có nhân viên muốn nhắc nhở Cận Uyên, Cận Uyên lại đột ngột vươn ngón trỏ đặt lên môi, khe khẽ lắc đầu, khước miệng thậm chí còn mang theo ý cười dung túng.

Nữ nhân viên đối diện đều đỏ mặt, phải biết ông chủ của bọn họ bình thường rất hiếm khi cười, chỉ có lúc lớn tiếng răn dạy bọn họ mới nhiều thôi, cực kì đáng sợ, không hề muốn nhớ lại chút nào.

Cận Uyên thả tay Lâu Tự ra, Lâu Tự chớp mắt mấy cái: “Anh sắp tan làm chưa?”

Quán đóng cửa lúc sáu giờ, hiện tại mới qua số sáu, Cận Uyên không có nguyên tắc nói: “Sắp rồi, bảy giờ là tan được.”

“Tôi chờ anh cùng về.”

Cận Uyên tất nhiên cầu mà không được, anh chuẩn bị chỗ ngồi cho Lâu Tự ở một góc của quán rồi dặn dò nhân viên nếu không có chuyện gì thì không được đến quấy rầy Lâu Tự.

Lâu Tự ngồi trong góc chán muốn chết, nằm nhoài lên bàn chơi điện thoại.

Cận Uyên làm việc xong không vội tìm Lâu Tự ngay, anh đứng ở trong nhìn Lâu Tự thật lâu. Thỉnh thoảng Lâu Tự mới động tay chuyển sang trang mới, anh vẫn cứ đứng yên nhìn cậu ngẩn ngơ. Đợi nhìn đủ anh mới bước qua.

Lâu Tự nghe được tiếng động giật mình ngồi dậy, hấn giữ nguyên một tư thế từ nãy giờ làm người cứng ngắc, không hiểu Cận Uyên ở đằng kia nhìn lên gì mà lâu vậy.

Cận Uyên đưa một ly trà sữa tới, Lâu Tự nhận lấy uống một ngụm rồi thả xuống bắt đầu vỗ kịch của hắn. Đầu tiên hấn há há miệng làm bộ muốn nói lại thôi, sau đó do dự nói: “Hôm nay lúc tôi tan ca lại có cảm giác đó, cảm giác có người đi theo tôi, nhìn tôi... Tôi rất sợ, cho nên...”

“Đừng sợ.” Kịch của hắn còn chưa diễn xong, tay Cận Uyên đã đưa qua chạm nhẹ má phải của hắn, cảm giác rất khẽ, nhưng lại như mang theo dòng điện khiến Lâu Tự ngẩn ngơ. Lúc trở lại bình thường hấn không biết mình nên nói gì, có cần lập tức vạch trần tên biến thái quấy nhiễu trước mắt hay không.

Cẩn trọng, Lâu Tự nói tiếp: “Tôi đến đột ngột thế này, không làm phiền công việc của anh chứ.”

Cận Uyên thả tay xuống, lướt qua thái dương Lâu Tự lưu lại xúc cảm tê dại. Anh lắc đầu, khước môi càng cong thêm: “Cậu đến tôi vui lắm.” Dù sao đây cũng là cửa hàng chuẩn bị vì Lâu Tự.

Đối diện với Cận Uyên đang nói là Lâu Tự dường như đang chìm đắm trong ly trà sữa đặt trên bàn kia, cả người tản ra hương vị thuần khiết nhẹ nhàng. Muốn chạm vào hấn, gần gũi hấn, muốn dùng ngón tay lưu lại dấu vết trên người hấn, muốn làm càng nhiều hơn nữa... Loại dục vọng này cực kì mạnh mẽ, vì vậy đôi mắt của lớp ngực trang hoàn hảo dần nhuốm màu xâm chiếm.

Lâu Tự ngồi đối diện nhìn thấy rõ ràng, thậm chí hấn còn cố ý rướn lên ngậm ống hút một hơi trà sữa.

Anh đang nhìn gì? Lâu Tự nhớ hồi niên thiếu mình có hơi sợ Cận Uyên, bởi ánh mắt anh vẫn luôn đi theo hấn, thâm trầm đáng sợ khiến người ta không thở được theo sát chẳng rời. Vô số lần hấn muốn quay đầu lại lớn tiếng chất vấn Cận Uyên xem rốt cục thứ anh đang nhìn là gì.

Theo thời gian lắng đọng, những điều trước kia không hiểu Lâu Tự đều đã thông suốt. Ánh mắt chuyên chú mà mãnh liệt kia và người trước mắt này, hấn ít nhiều gì cũng có thể hiểu được.

Lâu Tự ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đọng đầy dục vọng của Cận Uyên, mềm nhẹ cười: “Tôi chờ anh đóng cửa, chúng ta... cùng về thôi.”

7. Chương 7

Đóng cửa hàng, Lâu Tự và Cận Uyên cùng nhau trở về tiểu khu. Khi đi ngang qua cửa hàng Cận Uyên đột nhiên nói mình muốn mua đồ, Lâu Tự đứng ngoài chờ anh.

Cận Uyên đi ra khỏi cửa hàng, Lâu Tự nhìn hai tay anh trống không nên thuận miệng hỏi một câu: “Mua gì vậy?”

Cận Uyên quay đầu nhìn hắn, giấu bàn tay sau lưng: “Muốn biết?”

Lâu Tự nghiêng đầu cố gắng liếc xem anh đang giấu gì, Cận Uyên nhanh chóng bước sang phải một bước né đi làm Lâu Tự không nhìn thấy gì hết.

Đồ ngốc mới sập bẫy của anh. Lâu Tự nghĩ, nhưng lời nói lại tương phản: “Là gì vậy?”

“Há miệng.” Lâu Tự vừa mở miệng, Cận Uyên lập tức nhét kẹo vào.

Vị dâu tây ngập tràn trong khoang miệng, Lâu Tự nhìn vỏ kẹo trong tay Cận Uyên, đoán rằng lúc này anh đưa tay ra sau là để bóc kẹo. Dùng lưỡi liếm mấy vòng, Lâu Tự lúng búng nói: “Ừm... kẹo.”

“Ừ.” Cận Uyên cười đáp lại.

Lâu Tự nhai kẹo rộp rộp: “Anh cũng thích ăn kẹo à?”

“Thích.” Cận Uyên nhìn Lâu Tự không rời, Lâu Tự thích anh cũng thích.

“Vậy sao anh không ăn?”

“Là mua cho cậu.”

“A?” Lâu Tự không ngờ rằng Cận Uyên lại đột nhiên nói thẳng ra như vậy, lúng túng: “Vậy, cảm ơn anh.”

Cận Uyên thấy hắn phản ứng thú vị như này, bật cười.

Hai người đi thang máy đến trước cửa nhà Cận Uyên, Lâu Tự giả vờ ngưỡng ngưỡng hỏi lại lần nữa: “Thật sự không phiền anh chứ?”

“Nhà chỉ có mình tôi, phiền gì đâu?” Cận Uyên mở cửa, nhường đường để Lâu Tự vào trước.

“Uống nước trái cây không?” Cận Uyên hỏi. Lâu Tự ngắc đầu, không đợi hắn mở miệng, Cận Uyên lại tiếp, “Đào.”

Lâu Tự lập tức gật đầu: “Uống.”

“Vậy cậu vào phòng khách chờ ha? Điều khiển trên bàn trà, tự mở TV mà xem.”

“Ừm.” Lâu Tự đã miễn dịch với loại giọng điệu dỗ con nít của Cận Uyên, ngoan ngoãn đồng ý rồi hỏi lại, “Không cần tôi giúp gì à?”

“Không.” Cận Uyên giơ tay chạm vào trán Lâu Tự, “Mau đi đi.”

Lâu Tự vào phòng khách ngồi lên sofa, sofa nhà Cận Uyên rất mềm, vừa ngồi lập tức lồm xuong. Lâu Tự thò tay qua ôm lấy đệm dựa, ngồi xếp bằng nhìn về phía phòng bếp.

Lúc Cận Uyên quay lại nhìn thấy Lâu Tự còn tưởng rằng thú cưng nhà ai thành tinh. Lâu Tự ngửa đầu trông chờ nhìn anh, dáng vẻ đó cực kì dễ thương khiến anh muốn thò tay nựng nựng cầm hắn.

Cận Uyên khom người đặt đồ uống lên bàn trà đẩy đến trước mặt Lâu Tự: “Lâu Tự.”

“Hửm?”

“Bữa tối ăn cánh gà được không?”

“Được.”

“Tôi mở TV. Cậu xem TV tôi nấu cơm?”

“Tôi giúp anh.” Lâu Tự đang ngồi ngửa đầu nhìn Cận Uyên đang đứng, “Vốn đã làm phiền anh rồi, giờ anh không cần tôi giúp gì, vậy tôi về đây.”

“Vậy cậu thái rau giúp tôi?”

Lâu Tự làm động tác ok, thả nệm ra đi theo Cận Uyên.

Khi vào phòng bếp, bỗng dưng Lâu Tự đỏ mặt.

Hồi nãy nói chuyện trẻ con quá đi, sao Cận Uyên cứ đỏ hỏn như đỏ con nít vậy chứ.

Đồ ăn được bưng lên bàn, cơm cũng đã chín. Lâu Tự ngồi vào chỗ còn Cận Uyên thì đi lấy nước đào trên bàn trà.

“Tôi quên mất.” Lâu Tự nhận nước trái cây, “Cám ơn.”

Cận Uyên nhân cơ hội xoa đầu Lâu Tự, Lâu Tự cảm thấy nếu lúc này mình là một người khác chắc chắn sẽ muốn báo công an. Động tay động chân thường xuyên quá rồi nha, nếu hắn cứ giả vờ không nhận ra có phải Cận Uyên sẽ cho rằng hắn là đứa ngu không hử?

Vì vậy Lâu Tự cố ý né đi. Tay Cận Uyên rơi vào không trung, anh nhìn vào lòng bàn tay mình thoáng qua nụ cười không rõ. Lâu Tự vẫn luôn vụng trộm quan sát bên cạnh cảm thấy tim mình sắp ngừng đập tới nơi rồi.

Đây đây đây đây là ý gì hả?!

“Ăn cơm thôi.” Cận Uyên nhanh chóng trở lại bình thường, lúc ăn cơm gấp cho Lâu Tự rất nhiều thịt.

Ăn cơm xong hai người cùng nhau ngồi sofa xem TV, mới qua chín giờ một tí mà bên ngoài đã tối đen như mực.

“Lúc ở cùng với anh, cảm giác bị người ta nhìn lên đỡ đi nhiều.” Lâu Tự thò tay bóc đậu phộng trong đĩa trái cây, lúc thu tay hắn nói, “Rất cục là ai thừa thời gian như vậy chứ.” Hắn giả vờ thoải mái đùa giỡn.

“Lúc trong cửa hàng không phải cậu nói vẫn có người đang nhìn mình à?” Cận Uyên quay sang nhìn Lâu Tự.

Lâu Tự bóc vỏ đậu, tiếng rắc rắc nhỏ nhỏ khiến tầm mắt Cận Uyên chuyển sang hạt đậu.

“Đúng thế, kể cũng lạ...” Lâu Tự nói chậm hơn, “Hình như lúc tôi vào cửa hàng người kia cũng không dám nhìn nữa.” Hắn nhét đậu vào miệng, tầm mắt Cận Uyên vẫn đi theo hạt đậu phộng như muốn cùng hạt đậu đó chui vào miệng của hắn, rồi trôi theo thực quản chui vào trong cơ thể hắn.

“Anh nói tôi có thể bắt được kẻ đó không?” Lâu Tự không vì Cận Uyên nhìn chăm chăm mình mà cảm thấy khó chịu, ngược lại, hắn còn cho rằng nó rất thú vị, “Hắn làm tôi lo lắng sợ hãi lâu như vậy, nếu bắt được tôi nhất định sẽ cho hắn biết tay.” Hắn hệt như con mèo bước đi trong đêm tối, mềm mại nhẹ nhàng chậm rãi mà tao nhã, từng bước từng bước thăm dò điểm mấu chốt của Cận Uyên.

Khiến cậu ấy sợ thật rồi. Cận Uyên nhìn miệng Lâu Tự đóng mở, cái lưỡi đỏ tươi và răng nanh trắng bóc... Ánh mắt hắn càng thêm trắng trợn.

Lâu Tự cảm thấy mình sắp bị ánh nhìn của Cận Uyên lột sạch, vậy mà hắn vẫn phải giả vờ như không biết. Cận Uyên cầm điều khiển tắt TV, không còn âm thanh quảng cáo căn phòng nháy mắt yên lặng: “Vài hôm tới cậu ở lại chỗ tôi đi, có hai người sẽ an toàn hơn.”

“Không lẽ kẻ đó còn định theo tới tận đây?” Lâu Tự giả lo lắng hỏi.

“Vậy không phải vừa đẹp?” Cận Uyên xích lại càng gần Lâu Tự, “Không phải cậu muốn bắt hắn à?”

Lâu Tự có hơi bất ngờ, vốn hắn định dọa Cận Uyên, ai ngờ Cận Uyên lại bình tĩnh như vậy, không lo lắng chút nào.

“Anh sẽ giúp tôi đúng không?”

Cận Uyên cười vui vẻ, trong mắt tràn ngập dịu dàng: “Tất nhiên.” Ngón tay anh khẽ xẹt qua má Lâu Tự, đầu ngón tay nhẹ run.

Lâu Tự bỗng dưng không còn lo lắng, hần thở chậm lại, vô cùng tỉnh táo: “Thực ra tôi có nghi ngờ một người.”

Cận Uyên cười: “Là ai?”

Lâu Tự nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt chứa đầy dự vọng như muốn để hần thấy. Hần nhắm chặt hai mắt, khi mở mắt ra đã nói: “Người đó là anh?”

Xong đời.

Từ khi nào...

Hần bị Cận Uyên nhìn thấu.

8. Chương 8: Xe Và Trứng ()

Lâu Tự: “Người đó là anh?”

Hần bị Cận Uyên nhìn chằm chằm khiến da đầu tê dại, cả người hơi ngả về sau.

Cận Uyên dường như vẫn chưa nhận ra, tiếp tục ghé sát vào người Lâu Tự: “Người đó?” Có vẻ như anh nói xong lời này mới kịp phản ứng lại, trong mắt lóe qua tia sừng sốt: “Cậu cho rằng tôi là người theo dõi cậu?”

Lâu Tự tựa đầu vào sô pha mềm mại, lòng rối như tơ vò: “Anh nhận ra từ lúc nào?”

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì?” Cận Uyên cúi đầu, môi lướt qua sống mũi Lâu Tự làm hai mắt Lâu Tự trừng lớn. Anh cười rõ lên, giơ tay thân thiết cào cào mũi Lâu Tự, “Cậu sợ tôi?”

Rốt cục là bị nhận ra từ bao giờ? Đầu óc Lâu Tự nhanh chóng xoay chuyển, ngón tay Cận Uyên dừng trên mũi hần, đầu ngón tay khẽ run.

Hần nhớ tới việc sáng nay mình “nói thẳng” với Cận Uyên cũng nhìn thấy ngón tay anh run rẩy như vậy.

Có lẽ bị phát hiện từ lúc đó.

Lâu Tự nhìn ngón tay thon dài kia trượt từ chóp mũi của mình đến môi, rồi chui vào trong miệng hần, chạm vào răng hần.

Ngón tay Cận Uyên run rẩy có lẽ không phải lo sợ vì bị phát hiện, mà là vì... quá hưng phấn.

“Em không phù hợp nhìn lên người khác.” Hơi thở của Cận Uyên dồn dập, anh tách mở môi dưới của Lâu Tự để cho ngón tay đi vào càng sâu, còn không quên vuốt khê cánh môi trên. Trong miệng ướt át, vân tay thô ráp cọ xát lên môi thịt non mềm, Lâu Tự khó chịu nhíu mày.

“Nhưng tôi rất thích em nhìn tôi như thế.” Lúc Cận Uyên nói những lời này anh vẫn đang cười. Anh cười rất dịu dàng, ánh mắt rất dịu dàng, ngay cả giọng điệu cũng dịu dàng nốt, hết như đang dỗ dành người yêu vào giấc mộng, nguy hiểm mà mê người.

Lâu Tự không cần ngẩng đầu cũng có thể đoán được trong đôi mắt xinh đẹp kia phản chiếu toàn bộ hình bóng của hần, dịu dàng chăm chú nhìn hần. Nếu tầm mắt kia có thể hóa thành thực thể, vậy nhất định hần sẽ bị quấn quanh cho đến chết.

Lâu Tự không còn hoảng hốt, mà chủ yếu là bất đắc dĩ thở dài.

Há há miệng cắn ngón tay Cận Uyên, khiến anh ngạc nhiên khôn tả. Qua bốn năm giây, Cận Uyên thu tay về nhẹ nhàng liếm liếm.

Biến thái. Lâm Tự mắng thầm một câu trong lòng. Vốn hắn muốn nắm thóp Cận Uyên nhân tiện dọa anh một phát, không ngờ Cận Uyên đã nhận ra từ lâu. Quên đi, giờ nói với anh ấy, nói rằng mình không sợ anh.

“Tôi giúp em tìm kẻ theo dõi.” Cận Uyên đột nhiên xán lại, lần này anh vây cả người Lâm Tự vào trong lòng mình, “Em không tin tôi sao?”

Lâm Tự há há miệng, từ từ hiểu ra chuyện này không phải mình nói bỏ qua là bỏ qua... Cận Uyên diễn đến nghiệm rồi, còn muốn tiếp tục kiểu gì đây?

Cận Uyên gãi cằm Lâm Tự, lặp lại, “Em không tin tôi sao?”

Lâm Tự nhìn mặt tên đầu sỏ, ghen nửa ngày mới phun ra một chữ: “... Tin.”

Cận Uyên vùi đầu vào lồng ngực hắn, như đang nghe tim hắn đập: “Bé ngoan.”

Lâm Tự nhìn trần nhà biết giờ mình có nói gì cũng không thích hợp, chỉ có thể tiếp tục diễn theo kịch bản của Cận Uyên.

Cận Uyên ngồi dậy ôm Lâm Tự vào trong ngực, cả nửa người Lâm Tự dựa vào người Cận Uyên, hắn ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đong đầy ý cười của Cận Uyên.

“Nói cho tôi biết đặc điểm đặc biệt của người theo dõi em, vậy chúng ta mới tìm được hắn.” Cận Uyên vừa nói vừa ghé vào cổ Lâm Tự, khẽ hít ngửi.

Đầu óc Lâm Tự trống rỗng, kịch bản này hình như chạy quá nhanh rồi?

Cận Uyên cắn cắn thịt trên cổ hắn trừng phạt, Lâm Tự nhắm chặt mắt hít một hơi thật sâu: “Tóc đen, da rất trắng... Ừm, mũi rất thẳng...”. Mỗi lần hắn nói ra một đặc điểm, Cận Uyên sẽ liếm hoặc cắn hắn một chút.

“Em nhớ rõ vậy sao?” Hơi thở nóng bỏng của Cận Uyên phả lên xương quai xanh của hắn.

“Tôi rất thông minh,” Lâm Tự cảm giác được đầu lưỡi của Cận Uyên liếm xương quai xanh của hắn, lưu lại một vệt nước trong suốt.

Cận Uyên cười khê, ngón tay xuyên qua tóc hắn, khẽ hôn thái dương hắn: “Lâm Tự.”

“Ừ?”

“Đừng sợ tôi.” Tay Cận Uyên đã thò vào trong sơ mi của Lâm Tự, vuốt ve thân thể người trong ngực.

Lâm Tự cảm thấy mình đã bị Cận Uyên lây nhiễm, bắt đầu trở nên không bình thường – bỗng nhiên hắn lại cảm thấy Cận Uyên như thế này thật đáng thương. Vỗ nhẹ đầu Cận Uyên, hắn thở dài: “Không sợ đâu.” Cũng không tức giận. Không phải phối hợp diễn với anh đâu.

Giọng Lâm Tự có hơi nhỏ, Cận Uyên nghe không rõ. Anh đặt Lâm Tự nằm lên sofa, cởi quần hắn, cách lớp quần áo tỉ mỉ hôn hắn.

Lâm Tự không hề giãy dụa, tùy ý Cận Uyên dẫn dắt. Cận Uyên không cởi được thắt lưng, hắn còn đưa tay cởi giúp.

Lâm Tự cảm giác mình hoàn toàn là tự đưa tới cửa tìm ‘thao’. Cận Uyên vẫn đang gặm người hắn, liếm hắn ướt sũng, hai đầu vú ánh hồng.

Cận Uyên móc túi quần lấy ra một lọ bôi trơn, anh quét bôi trơn lên tay, ngón tay đảo quanh huyết khẩu, từ từ cắm vào. Lâm Tự ngơ ngác nói: “Khoan đã, khi đó anh vào cửa hàng... là để mua thứ này?” Sao cửa hàng lại có bôi trơn hả?

Cận Uyên giải thích cho hắn, cửa hàng kia có kiếm nghề phụ.

Lâm Tự không biết nên chửi người ra sao.

“Suyt.” Cận Uyên đưa ngón tay chặn môi hắn, biến ra một viên kẹo như làm ảo thuật, bóc vỏ ra nhét vào miệng Lâm Tự.

Lâm Tự cắn nát viên kẹo trút giận, Cận Uyên đưa đầu lưỡi vào miệng hắn, cuốn đi vụn kẹo còn sót lại.

Bôi trơn được rồi, Cận Uyên chuẩn bị tiến vào, đỡ dành Lâu Tự: “Anh sẽ nhẹ nhàng, không đau đâu. Ngoan.”

Lâu Tự rất muốn nói anh lừa người à. Anh lớn như vậy, nói nhẹ một chút sẽ không đau? Tin anh là đồ ngu ấy.

Hắn oán thầm một mớ trong lòng, trên mặt vẫn mềm mại đồng ý. Cánh tay vòng quanh cổ Cận Uyên, hai mắt nhắm lại lông mi run run, chuẩn bị thừa nhận vật cứng kia xâm nhập.

Dương vật thô to đi vào hậu huyệt trống trải ẩm ướt, mới chỉ vào được một nửa Lâu Tự đã nhịn không được mà rên thành tiếng. Vách tràng rút quy đầu mang đến khoái cảm khôn cùng, trán Cận Uyên đọng mồ hôi, cố gắng cắn vào chàm một chút, muốn đợi đến khi Lâu Tự thích ứng được mới đẩy nhanh tốc độ ra vào. Hai túi thịt sụt qua mông, lặp lại mấy chục lần như vậy mới lưu lại vết hồng mờ nhạt. Cận Uyên nâng mông Lâu Tự lên, ra sức đâm vào, mười đầu ngón tay bấm ra dấu hồng nổi bật.

Cận Uyên liên tục lưu lại dấu vết trên người Lâm Tự, hết như đang đánh dấu chủ quyền. Lâu Tự bị Cận Uyên va chạm không ngừng, hai chân vô lực buông thõng bên eo anh lúc nâng lên khi hạ xuống. Tính khí to lớn cứng ngắc đang ở trong người Lâu Tự đột ngột rút ra, Cận Uyên ngồi dậy ôm Lâu Tự ngồi lên đùi mình, dụ dỗ: “Tự ngồi xuống, ha?”

Lâu Tự thử vài lần đều không thành công, giận dỗi ngồi lên đùi Cận Uyên, dùng mông cọ cọ dương vật anh: “Em làm không được, anh đến đi.”

“Ngốc.” Cận Uyên cụng trán với hắn, đỡ tính khí tìm đúng nơi cắm vào.

Lâu Tự vừa căng vừa thoải mái, hừ hừ mấy tiếng chôn đầu vào cổ anh: “Em rất thông minh.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy có biết lí do mình bị theo dõi không?” Cận Uyên chậm chạp động đây, tư thế này có thể đi vào rất sâu. Anh say mê nhìn miệng Lâu Tự há ra lộ đầu lưỡi đỏ hồng, nghe đối phương mềm mại mê người rên rỉ.

“Bởi vì kẻ đó là....a...biến thái.”

Cận Uyên ẩn vai hắn xuống đồng thời nâng eo mình lên: “Vậy em trên biến thái có thấy vui không?”

Lâm Tự dầm lẹ mông lung mắng một câu: “Biến thái.”

Cận Uyên cười to. Mỗi lần Lâu Tự lên nhìn anh anh đều cứng, nhìn đáng vẻ Lâu Tự nói dối lừa anh càng khiến anh muốn khiêng thẳng hắn về nhà đè ra làm.

Anh đúng là biến thái. Dịu dàng lau nước bọt bên khóe môi Lâu Tự, Cận Uyên liếm nhẹ hầu kết của hắn, từng chút từng chút đi xuống, cắn đầu vú đã bị đùa bỡn đến sưng đỏ, dùng đầu lưỡi nhẹ vờn quanh.

“Lâu Tự Lâu Tự.” Cận Uyên gọi tên hắn, mỗi lần gọi lên đều đâm vào sâu hơn một chút. Lâu Tự nghe được tên mình vô thức co rút hậu huyệt, nhỏ giọng nức nở.

“Bé ngoan.” Cận Uyên hôn nước mắt bên khóe mắt hắn, cưng chiều gọi hắn. Lâu Tự theo bản năng chui vào lòng anh cọ cọ, hết như con non mới sinh không hề biết rằng nguy hiểm vẫn đang rình rập ngay cạnh mình.

Lâu Tự bị ôm vào phòng ngủ, Cận Uyên vừa đi vừa dùng sức ép buộc hắn. Khi vào phòng nhìn thấy ga giường màu hồng phấn hắn cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi, hắn hỏi Cận Uyên có phải anh có đam mê kì quặc nào không.

“Chuẩn bị cho công chúa nhỏ.” Cận Uyên nghiêng đầu chớp mắt, nhí nhảnh nói.

Lâu Tự cảm thấy mình rất có thể sẽ chết trong nhà Cận Uyên, Cận Uyên đặt hắn lên giường hắn vội vàng bò đi chỗ khác. Cận Uyên nhìn hắn khó khăn bò đến mép giường định bụng chạy trốn, khẽ cười một tiếng rồi khom lưng thò tay túm cổ chân hắn kéo về trước mặt mình, búng nhẹ mũi hắn: “Không được chạy trốn.”

Lâu Tự quỳ sấp trên giường, Cận Uyên đứng cạnh giường đưa đẩy thao hấn, dương vật thô to liên tục ra ra vào vào lỗ huyết mềm mại, phát ra tiếng nước “lép nhép”. Cận Uyên cũng không vỗ về tính khí đang vô lực lắc lư trước người Lâu Tự, thậm chí anh còn không cho hấn tự chạm vào nó.

Anh muốn hấn bị anh làm đến bắn.

Cuối cùng, Lâu Tự nằm trên lớp ga giường hồng nhạt, hai chân bị Cận Uyên nắm lấy ra vào, ga giường thấm ướt một khoảnh. Cận Uyên liếm tai hấn, chỉ vào vết ướt nhỏ kia hỏi đây là ai làm.

Lâu Tự lấy tay che kín mắt mình, mắng: “Biến thái.”

“Nhóc hư hỏng.” Cận Uyên gạt tay hấn ra, khê cằm chóp mũi hấn.

“Lâu Tự không phục, trừng mắt: “Không phải nói em là công chúa nhỏ à?”

Cận Uyên cười vui vẻ, Lâu Tự cắn cắn vai anh. Anh cố nén cười gật đầu liên tục: “Phải phải.”

Lâu Tự bị làm đến bắn ra, cả người mềm nhũn, cánh tay cũng không cử động được. Cận Uyên lại ra ra vào vào thêm mấy lần trong cơ thể hấn, bắn thẳng vào trong.

Cận Uyên rút tính khí ra, huyết khẩu co rút phun ra chút tinh dịch. Anh quẹt một ít cọ lên môi Lâu Tự(*), Lâu Tự theo bản năng liếm liếm rồi nhũn mảy, quay đầu không thèm để ý đến Cận Uyên.

(*)(.T edit đúng chưa, nếu đúng rồi thì 2 đứa này mất vệ sinh quá...)

Cận Uyên chọt chọt eo hấn, hấn nhấc chân lên đá, vùi mặt vào ga giường.

“Lâu Tự.” Cận Uyên cũng nằm xuống, vòng tay qua ôm chặt hấn từ phía sau, “Đừng không để ý đến anh.”

Lâu Tự xoay người đối diện anh, cau mày lè lưỡi, “Đắng.”

“Không đắng.” Cận Uyên cúi sát mặt hấn, trao nhau một nụ hôn ướt át.

Hai người tách ra, Cận Uyên dùng chóp mũi mình chạm chóp mũi Lâu Tự: “Xin lỗi, làm em sợ rồi.” Chuyện trước kia đã lén lút nhìn trộm Lâu Tự.

Lâu Tự âm thầm khinh bỉ, làm xong rồi còn xin lỗi cái gì, cho hấn viên kẹo còn có ích hơn.

Lâu Tự: “Không sao.”

Cận Uyên hôn trán Lâu Tự: “Nhóc lừa đảo.”

Lâu Tự cứng ngắc, giả vờ không hiểu anh đang nói gì.

Cận Uyên cười: “Rõ ràng trong lòng không nghĩ vậy, thật sự ‘không sao’?”

Lâu Tự không giả vờ nổi nữa, ngẩng đầu nói: “Anh muốn biết...”

“Ừm?” Cận Uyên cúi đầu nghe hấn nói.

“Anh có thể làm, làm em hoàn toàn là do em cưng chiều anh.” Lâu Tự nói xong cảm thấy thể diện của mình vụt đi luôn rồi.

Cận Uyên sờ sờ lọn tóc vểnh lên của hấn, Lâu Tự đổ tai trềnh anh, bị anh ôm thẳng vào phòng tắm.

Sáng sớm hôm sau, Lâu Tự tỉnh dậy nhận ra mình bị Cận Uyên bao chặt trong lòng ngực.

Hấn tỉ mỉ nhìn kỹ mặt Cận Uyên, sau đó ngửa đầu hôn hôn khước miệng ai đó.

Làm xong một loạt động tác, Lâu Tự vô cùng ỷ lại chui vào lòng Cận Uyên, nhắm mắt ngủ tiếp.

Mà người đáng lẽ phải ngủ say Cận Uyên lại yên lặng mở mắt, anh cúi đầu cười dịu dàng, tầm mắt chăm chú vờn quanh người trong ngực.

Người này, là của anh rồi

-end-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-lut>